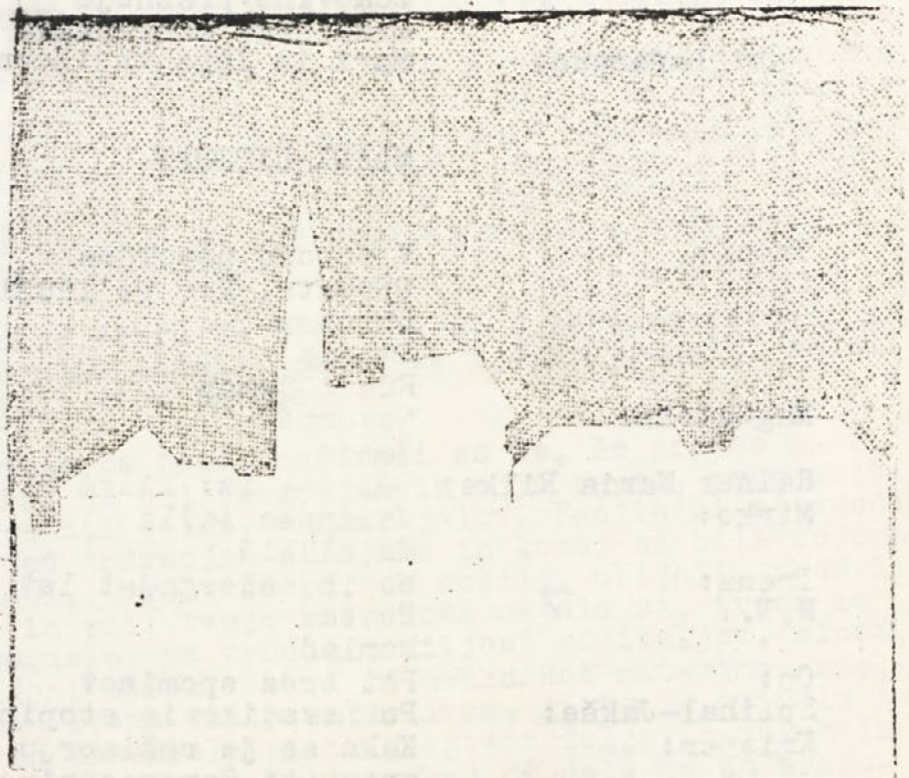

11/17/17
D No 2

REVERSE MAY BE USED FOR OTHER PURPOSES

11/17/17
S
E
Z
C
E

GLASGO
WOWOMIŠVMO
GOMLAZIJCEV

LETUOMK 42

DRUGA ŠTEVILKA STEZIC VAM PRINAŠA

Paul Lafargue: Domovina praznuje
Mladinska konferenca
Marx in lepa književnost

MLADI LITERAT

Irena: V soboto popoldne
Clay: Oprosti, ker te ljubim
Ob cknju

Magdalena: Balada
Rdeči demon
Novembra
Zalje

Rainer Maria Rilke: Odloček iz: Pisna mlademu pesniku
Mirko: Jesenska idila

Irena: Mo blisk
N.N.: Mojih sedemnajst let
Pesem
Pomlad

On: Pti brez spomino
Spihal-Jakše: Po Levstikovih stopinjah

Krisper: Kako se je režiserju Pretnarju posrečilo
prenesti Samorastnike na filmsko platno
Vesti s prirodoclovnega krožka

UREDNIKOV KOTIČEK

ŠPORT

=====

STEZICE - glasilo novomeških gimnazijcev, izdajata literarni
krožek in aktivjZMS na Gimnaziji.

Glavni urednik: ANTON JAKŠIČ
Odgovorni urednik: RUDI PRIMO
Člani uredniškega odbora: NINA GOLBE
CYRILKA KUČEK
JOŽE SPLEVAL

Blaga jnik: ALOJZ MALENŠEK
Tehnični urednik: IADO SEDAR
Naslovi in ilustracije: DARKO DUH

Izraja dvakrat mesečno.
Cena enega izyoda din 40.

DOMOVINA PRAZNUJE

Zopet praznujemo tvoj rojstni dan. Vsa mlada si še, vsa nežna kot deklica, ki zamdelih las v prvih jutranjih žarkih pozdravlja nov dan, ki je še lepši in svetlejši od rojstnega, del pod katerega kristalno čisto roso komaj lahko stojiš zaradi svoje vedrane in toplino, ki jo prinaša, pa se vendar veseliš, ker veš, da bo prišel in da boš tudi ti deležen njegove blage in pomirjujoče vsebine.

Mlada si, pa vendar stara že tisočletja, o tebi so sanjali mnogi rodovi, ki te niso videli, pa so te vseeno poznali, želeli so te in so slutili tvoj prihod.

In drugi spet so se te bali, zatirali so te, še predno si se rodila. Njih strah je bil brezmejen in njih napor, preprečiti tvoje rojstvo, je bil silen, vendar jalov. Rodila si se sredi grmenja topov, med drdranjem strojníc in komaj si bila rojena, so planili po tebi, trgali so te, te mučili, ubijali, opekali, zapirali, žlali in pili tvoje kri. Toda ostala si, trdna in stanovitna: samorasla, pa vendar z milijoni roditeljev, mlada, pa vendar z milijoni otrok, dobra in mehka kot materino srce, trda kot jelko in klena kot past delavca, ki te je branila in branila. Masla in vacveteja si na njegovih žiljavih rokah in jedla si njegov črn kruh, zato veš, kaj je delo in ne sramoješ se ga. Pesem strojev ti je uspavanka in budnica hkrati, njihova melodijska ti daje novega in novega poleta. Danes praznuješ. Dvajsetič ali stotič!

Mlada si kot roža, ki se je pravkar razprla na ovetni livači in s prvimi poželjivimi požirki srca sončne žarke in stara si, kot je stara svobodna misel, ki se je porodila v zavesti našega zasušnjenega, a upornega pradedca.

Bila si misel in sanje, sedaj si stvarnost, bila si sama, sedaj imaš nešteto prijateljev, ki te cenijo in spoštujejo. V njih ni zlobne misli, ne laži, njihov prijateljski nasneh je pristen in njihov krepki stisk roke priča, da so njihovi nameni pošteni. Tuči oni so bili zatirani, tako kot ti, tudi oni si želijo miru in blagostanja, tako kot ti. Zato tako rada sprejmeš njihove roke v pozdrav in z njimi stopaš v prvi vrsti v boro za nove ideje miru, bratstva in enakopravnosti. Pot je še dolga in naporna, toda mlada si in polna življenja, zato jo boš zmogla.

In mi ti na tej poti kličemo:

Živel tvoj rojstni dan

29. november!

MLADINSKA KONFERENCA

Do sedaj na naši šoli ni bilo v navadi, da bi imeli mladinsko konferenco še na začetku šolskega leta, letos pa smo naredili izjemo in jo organizirali (šeprav z majhno zasedajo) in nam jo povabili tovariši profesorje in predstavnike aktivov ZM s drugih šol.

Na žalost moramo povedati, da konferenca ni najbolje uspela, saj se je v določenih trenutkih sprevrgla v sraz, ki je bolj spominjal na sodoben klepatolj, kot pa na sned mladincev, kar je vredno vse graje. Tovariši, ki so se učili s svojimi referati, so zaman poskušali pritegniti pozornost in so morali sprovati netovarištva svojih sošolcev govoriti le sebi in ozkemu krogu sosedov. Zato ni čudno, da so na hitro odvrnili svoj govor, da se niso mogli zbrati in posledica tega je bila - še večji nemir. Za konferenco niso kazali dijaki prav nobenega zanimanja (izjeme se le reče) in so jo sprejeli kot nekaj, kar je pač nujno, niso pa pomislili na to, da če že se sodelujejo, naj vsaj ne motijo njenega poteka. Kje je varček za to? Ali naj zopet apeliramo na njihovo mladinsko zavest? Sicer pa - povzročitelji nemira niso bili samo dijaki, temveč tudi tisti, ki so poklicani, da jim dajejo zgled. Eden teh je zapustil konferenčni prostor in s tem povzročil tak hrup, da je morala igratervenirati celo tovarišica ravnateljica.

Vse to meče na konferenco in s tem tudi na mladinsko organizacijo slabe luč, tako da nar je lahko naredno pred gosti z drugih aktivov, ki so bili na konferenci prisotni, saj bodo o njej poročali v svojih organizacijah. Vendar pa moramo zavrniti nekatere misli, ki jih je v svojem govoru navedel predstavnik učiteljsišča. Ta nam očita, da se premalo bavimo z mladinsko problematiko in idejno-političnim delom. S svojimi kritikami je bil nekoliko za časom, saj ni upošteval reformirane gimnazije in njenega razvoja, kajti sedaj si na mladinskih urah učenci sami izbirajo teme, ki jih zanimajo in če te niso samo politične, je to predvsem stvar njih samih. Kot smo slišali ob referatih razvednih predsednikov, je zanimanje dijakov zelo široko, obsega področja kulture, umetnosti, filma itd., pri tem pa ne zanemarjajo vprašanj gospodarstva, idejno-politične vzgoje in mladinske problematike. Z isto trditvijo lahko zavrnemo tudi izvajanje predstavnice BŠŠ, ki nam očita, da se premalo bavimo z gospodarskimi problemi.

Torej, konferenca ni bila taka, kot bi morala biti. In kaj moramo v prihodnje storiti, da razne pomanjkljivosti, ki so se pokazale na njej, odpravimo? Predvsem bo treba naslednjo konferenco temeljiteje pripraviti in boljše seznaniti dijake z njenim pomenom in namenom.

MARX IN LEPA KNJIŽEVNOST

Marx je Heineja in Goetheja, ki ju je v pogovoru pogosto navajal, znal na pamet; redno je bral pesnike, ki si jih je izbiral iz vseh evropskih literatur; vsako leto je prebral Ashila v grškem izvirniku; njega in Shakespeara je spoštoval kot največja dramatična genija, kar jih je rodilo človeštvo. Shakespear, katerega je brezmejno častil, mu je bil predmet najtemeljitejšega proučevanja; pozhal je tudi najbolj neznatne osebe iz njegovih del. Velikega angleškega dramatika je vsa Marxova družina naravnost oboževala; njegove tri hčerke so ga znale na pamet. Ko si je po letu 1848 hotel izpopolniti znanje angleškega jezika, v katerem je že prej lahko bral, je iskal in si izpisal vse za Shakespeara značilne izraze; isto je napravil z delom polemičnih spisov Williama Cobbetta, katerega je visoko cenil. Med pesniki sta bila njegova ljubljenca Dante in Burns; veliko veselje je bilo zanj, kadar je slišal katero izmed hčerk recitirati satire ali peti ljubezenske pesmi škotskega pesnika...

....Marx je bral v vseh evropskih jezikih, pisal pa v treh: nemškem, francoškem in angleškem, in sicer tako, da so ga poznavalci teh jezikov občudovali. Rad je ponavljal izrek: "Tuj jezik je orožje v življenjskem boju." - Imel je velik dar za jezike, ki so ga podedovale po njem tudi njegove hčerke. Bil je že petdeset let star, ko se je lotil učenja ruščine, in čeprav ni ta jezik v nobeni etimološki zvezi s starimi in modernimi jeziki, ki jih je znal, se je vendar ruščine že po šestih mesecih toliko navadil, da je lahko z občutkom prebiral ruske pesnike in pisatelje, katere je posebno cenil: Puškina, Gogolja in Ščedrina. Rusko pa se je učil zato, da je lahko bral dokumente o uradnih preiskavah, ki jih je ruska vlada zaradi odkritij potlačila; Marx je dobil te dokumente v roke od vdanih prijateljev in tako je bil gotovo edini politični ekonom v zapadni Evropi, ki jih je poznal ...

Knjadi literat

Irena:

Sobotno popoldne

Ležim v ležalnem stolu, z zaprtimi očmi in z obrazom obrnjenim proti toplim žarkom jesenskega sonca. V zvoniku so ravnokar odjeknili trije udarci in se razgubili v mestnem hrupu sobotnega popoldneva.

Kaj naj počnem? Zdajle premišljuje o tem, kajti dolčas mi je. Naj grem na kratek potep ob Krki? Sama? Da, šla bi. Toda, včeraj so me novi čevlji pošteno ožulili in tako ne bo nič s tem načrtom.

Kaj pa, če bi šla k Mariji poslušat gramofon? Ne, tam bo še bolj zamorjeno vzdušje kot tu, (če se le spomnim njenega obupanega obraza zaradi nekega spodrsaljaja v šoli!), na tem majhnem dvorišču, stisnjenem med visoke sive stene hiš. Vse okoli je mračno in z vseh strani puhti mraz, le moje ubogo telo, skrito v bratovih širokih trenirkah, leži stegnjeno na soncu - v edinem toplen ktičku sem kot ujetnica mestnega življenja, ki pronica skozi sobotni dan pozne jeseni. Moram ven iz teh rešetak, moram sleči to trenirko, ki mi ohlapno, kot arestantska uniforma, visi na telesu. Takoj zdajle moram nekaj storiti!

Pa še vedno ležim z zaprtimi očmi in se mučim z mislijo, kam naj grem. Morda k Matjažu? Sijajna ideja! Zadnjič mi je rekel, da me bo peljal z novo primo nekam ven, kamor bom hotela. Kako lepo bo: jaz, motor, hitrost, širok Matjažev hrbet, na katerega bom naslonila utrujeno glavo, ko se bova vračala v mesto...

Pa - zopet sem pozabila. Ta moja pozabljivost! Mama mi pravi, da mi nobena stvar ne ostane dalj časa v spominu kot en dan. Prav ina, saj sem še včeraj videla Matjaža, kako je prevažal neko punčaro z dolgimi lasmi, ki so ji ponosno vihrali v jesenskem vetru; in danes jo prav gotovo prevažata - uvožena deklina, ki jo je treba razkazati vsem nevoščljivim pobalinom.

Torej - punčka, nič ne bo! S kretnjo, ki je bila malone že kar obupana, sem si šla preko kratkih las. Le zakaj nimam tako dolgih kot tisto dekle z Matjaževe prime, pa bi

se morda zdajle peljala z njim in bi se mi dolga griva poigravala v rahlem vrtincu vetra.

Nekdo nekoga kliče. Slišim samo zategnjeno žvižganje, ki mi gre pošteno na živce. Idiot, kaj mora res ravno zdajle požvižgovati pod njenim (morda tudi pod njegovim) oknom, ko bi pa to lahko opravil vendar z manjšim hrupom! Saj pravim, nekateri ljudje so popolni tepci.

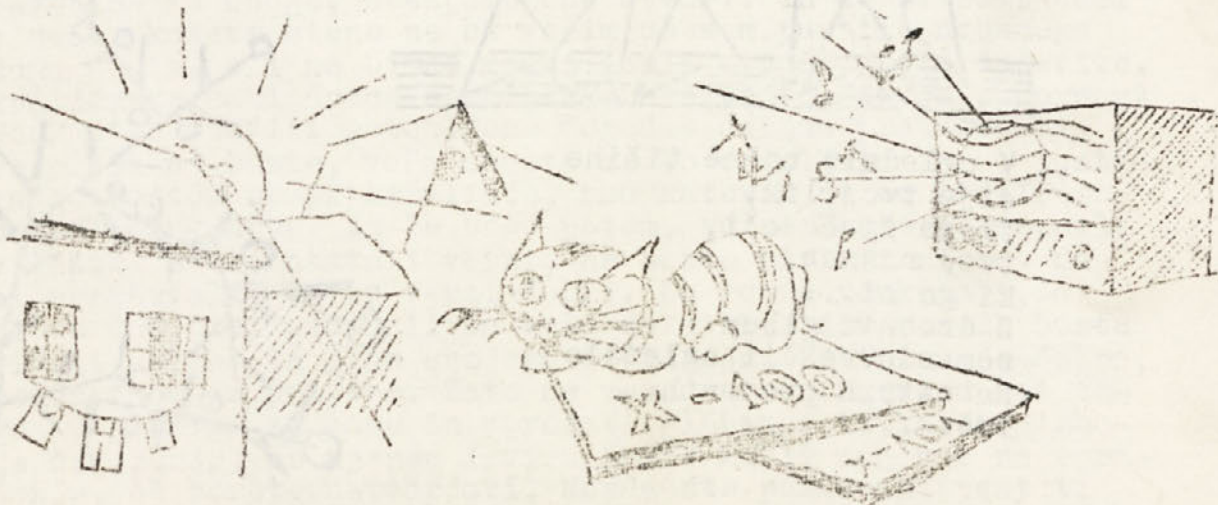
Že dva tedna nisem bila pri teti Emi. Naj grem danes? Ne, ne morem, ker imam namazane trepalnice, kar bo gotovo opazila, in ker slučajno nimam zlikane tiste modre obleke, ki mi jo je podarila za rojstni dan. Če je ne bi oblekla, bi bila pa prav gotovo užaljena, češ da njena darila zanemarjam in da nosim le hlače, kot kakšen pobalin. Ne, k njej že ne grem, kajti nočem, da bi jo pogled na neobčujeno, trnasto nečakinja spravil v slabo voljo.

Sonce počasi tone za strehami mestnih hiš. Le slaboten žarek si je utrl pot nad slemeni streh in mi poševno pada na obraz. Odprem oči in opazim na nekem oknu precej obilno gospo, kako z nevitimi lasmi ogleduje nebo. Gotovo ugiba, če bo jutri lepo vreme, da bo lahko šla z možem in s tremi otroki na sprehod - s svojo lepo pričesko. Očarljiva bo morda celo bolj kot zdajle, a celo kolekcija papirčkov v glavi.

Naj grem v kino? Ne morem, ker sem prav vse že videla. Škoda.

Tako, moj zaklad načrtov, kako bi preživela sobotno popoldne, se je izčrpal in zdaj mi ne preostane drugega, kot da se spravim v posteljo, odprem radio, in si iz knjižnice privlečem kakšno kriminalko. Morda bom če preje ostrigla našemu mačku brke, ker sovražim moški spol z brki. Upam, da ni šel na "randi" s sosedovo mačko.

Ležim v ležalnem stolu, z zaprtimi očmi, obraz imam obrnjen proti hišnim stenam mestnih hiš, telo mi udobno počiva v ležalnih trnirki in do mene prihaja slaboten šum s ceste, ki se izgublja v mraku sobotnega dne.

Clay:

Oprosti, ker te ljubim

Če sem nadležen ti, oprosti.
Res nočem ti veselja kvartiti
s pogledi, polnimi bridkosti,
z nasmehom, v katerem skriti
poskušam svoje bolečino.
Zabavaj se, čemu v globino
bi zrla to, ki mi v očeh leži,
saj tam nasreha, ne veselja ni.
Jaz ljubim te, to je zadosti,
a ti, če hočeš, mi oprosti.

Ob oknu

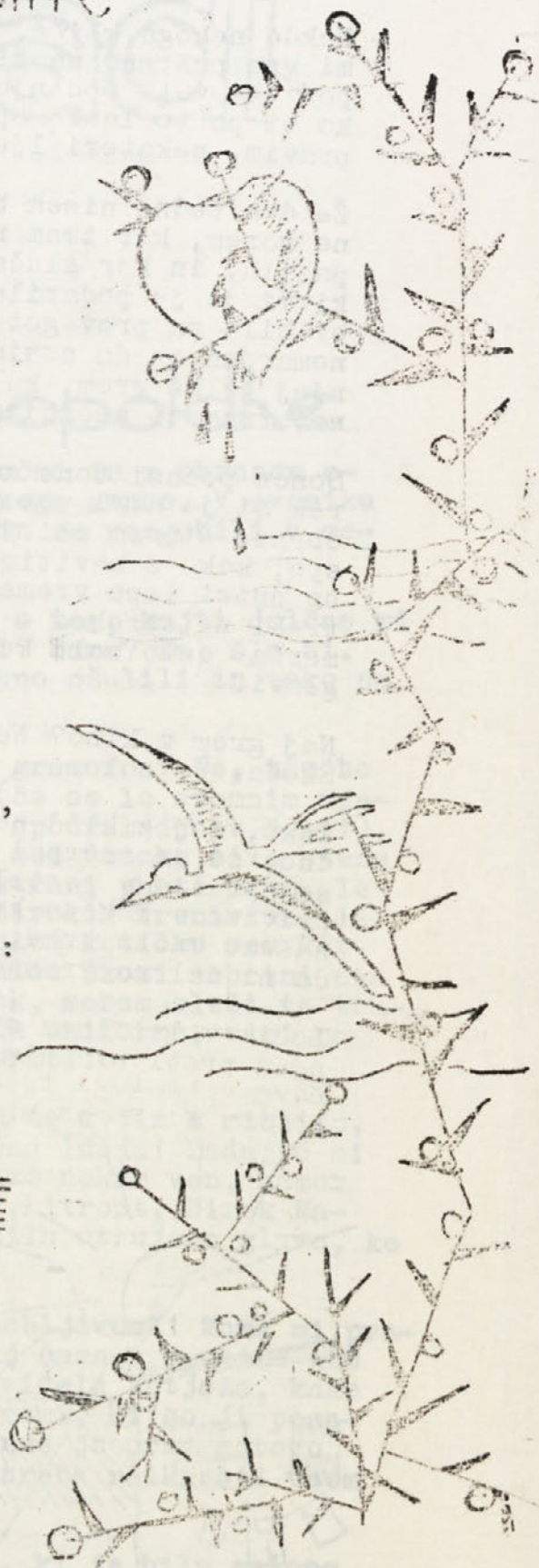
Nebo je isto, kot je prej bilo,
neizmerno, zvezdnato, brez meji,
samo v mojem srcu ni tako,
tako, kot je bilo poprej.

Namesto sladke negotovosti
srce se napolnilo je
z gotovostjo brez vsake milosti,
s spoznanjem, ča zaman je vse.

Zaman v prsih mi gorel je up,
zaman sem šepetal ime,
prilezlo vame tiho je kot strup:
"Zastonj si sanjal! Konec je!"

BALADA

V ogledalu nočne tišine
sije tvoj lik,
tvoje žgeče oči,
tvoj nasmech,
ki ga ni...
Z drobnim gibom
sem zagledal ogledalo
na ostrih pramenih
luči...

Rainer Maria Rilke:

Pismo mlademu pesniku

Sprašujete, če so vaši verzi dobri. Sprašujete me. Poprej ste spraševali druge. Svoje verse pošiljate v časopise. Pri-
merjate jih s drugimi pesniki in se vnanirjate, če neka-
tere redakcije odklanjajo vaše poskuse. Edaj, ko ste si
dovolili, da vam svetujem, vas prosim, da se vsemu odreče-
te. Gledate navzven in predvsem tega zdaj ne smete delati.
Nihae vam ne more svetovati in pomagati, nihae! In eno e-
dino sredstvo je! Poglobite se vase! Raziščite nagibe, ki
vas silijo k pisanju! Vprašajte se, če se v najskritejšem
kotičku vašega srca pogani korenine; predstavljajte si,
če bi morali varati, če bi vam bilo prepovedano pisati.
Preovsem tole: vprašajte se v najtišjih trenutkih noči, če
morete pisati. Pokrskajte v svoji notranjosti po globljem
odgovoru. In če nani lahko odgovorite pritrdilno, če srača-
te to vprašanje z močnim in preprostim "morem", potem si
agradite življenje po tej nužnosti. Vaše življenje s svojimi
nepomenbnimi in najhujimi uredi mora biti spričevalo te-
mu nagobjanju. Potem se približajte naravi in poskušajte
povedati, kar vidate in doživljate, kar ljubite in izgub-
ljate. Ne pišite ljubezeskkih pesmi, izognite se takim o-
blikar, ki so presprotno in prenavadne: te so najtežje in
pripada jim magična moč, dočati nekaj lastnega tja, kjer
se postavljajo močna in bleščeča izročila. Zato se rešite
pred temi motivi v tiste, ki vam jih narakuje vaš lastni
čelavnik; opisujte svojo žalost in želje, misli, ki teko
kimo vas in katerokoli lepoto. Vse to opisujte z notranjo,
tino prisrčnostjo in izražajte se s stvarmi svoje okolice,
s slikami svojih sanj in s predmeti svojih spominov. Če se
vam zdi čelavnik preskromen, ga ne obtožujte, obtožite se-
be, da niste dovolj pesnika, kajti za ustvarjajočega ni
revščine in uboge, brespomembne stvari. In če bi bili sami
v ječi, katere stene ne bi vašim ušesom pustile nobenega
šuma sveta, ali ne bi še vedno imeli otroštvo, te čedovite,
kraljevske zakladnice spominov? Ohrnite tja svoje pozornost
Poskusite obuditi potopljena dogodka daljne preteklosti,
veselili se boste, večna samota se bo oddaljila in bo postala
svatojose se približila, rad katerim se bo oddaljeno
stičal drug hrup. In če bodo potem, ko se boste pogreznili
v lastni svet, nastali verzi, ne boste mislili na to, da
bi spraševali, če so verzi dobri. Ne boste poskušali, da
bi se časopisi zanimali za vaše delo: kajti v verzih boste
vidali košček in glas svojega življenja. Umetnina je dobro,
če nastane iz potrebe. Zato ne vam drugega nasveta kot te-
gat poglobiti se vase in vprašati globine, iz katere izha-
ja življenje; ob njenem izvihu boste našli odgovor na vpra-
šanje, če morete ustvarjati. Morda ste poklicani postati
umetnik. Potem vzemite brame nase in ga nosite, tečo in ve-
likono, ne da bi spraševali za plačilo, ki lahko prade od-
kuna. Kajti ustvarjajoči more izven svet zase in v sebi
in v naravi, na katero je priklonjen, mora reči vse.

Morda pa se morate odpovedati temu, da boste postali pesnik (zadostuje, da čutite, da se lahko živi brez pisanja). Toda tudi v tem primeru to, za kar sem vas prosil, ni bilo zaman. Vaše življenje bo vsaj kakor našlo svoje pot od tu in do bi bili dobri in bogati, vam želim bolj, kot lahko poveam...

(Odlomek iz nemščine prevedel
Spilbar)

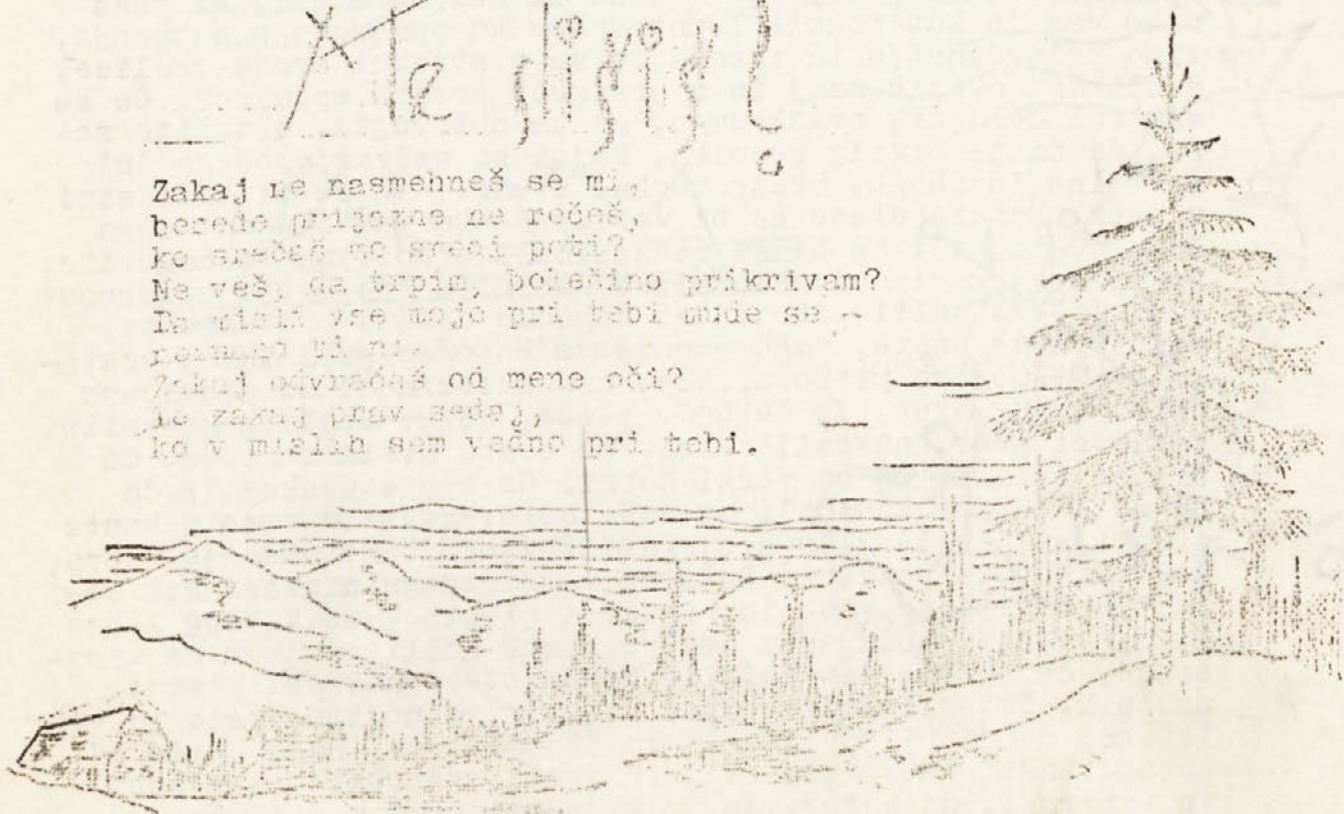
Mirko:

Jesenska idila

Kje si sonce,
kje modrina čista,
kje poletna jasna noč?
Sonca ni in čiste radi ne modrine,
le svinčenosivo se nebo nad nami pne.
In pada dež,
debele teške kaplje bijejo ob blatna tla.
Magle značne se poče po grapah temnih,
kot demon skrivnosten se izpobjeje v nastajajoči mrak.
Tako iz dneva v dan, iz sedne v teden
kaze lica sem jesen.

A te spijem?

Zakaj ne nasmehneš se mi,
borede prijazne ne rečeš,
ko srečaš me sreči poti?
Ne veš, da trpim, bolečino prikrivam?
Da nisi vse moje pri tebi sude se
rečam ti ni.
Zakaj odvrataš od mene oči?
Le zakaj prav sedaj,
ko v mislih sem vedno pri tebi.

Irena:

MOJH 17 LET

Zopet sem žalostna punčka. Svet okoli mene je vesel in življenja. Ljudi je lepevite melodijska, ki prihaja iz poznane harte življenja. In moja pesem je melodijski odraz mladosti. Njena skladateljica je usoda, ki je ves svoj vpliv, ves svoj poven vpljbla v njane globine. Tako je moja melodijska otočen odraz življenjskega trpljenja.

Nihče mi nič noče, me ne žali, ampak jaz sem vseeno žalostna. Ne ven, zakaj. Kerde zato, ker sem majhen, nepomemben črv, ki se plazil po zemeljskih tleh, srka sok življenja in čaka, da bo najj stopila tačka nego Usode. Potem ga bo zgraba - posval bo nič in okrog bo lezli brez glave in le rep bo z združjimi nožmi ril po chorji življenja. Morda sem že danes tar črv brez glave. Ldi se mi, da sem. Pa sem tako mlada. Sedemnajst let! Kaj je to? Nenapuhujen balonček, ki ima na sredu velike luknje, skozi katero usaja zrak življenjske radosti. Še vedno sem prazna, brez lepih spomnov, brez lepia trenutkov - kot napuhujen balonček.

Kaj bi dejala mama, že bi zvedela, kaj se dogaja v duši njene sedemnajstletne deklice? Mar bi mogla uganiti njeno žalost. Ki se skriva go debelo krinko vsakdanjega punkega nesnena? Morda, a ni se še ob prven takem odčitaju preskalsila in se dejala: "Ne, njeno mladost ne more dopustiti, da prodre v telo prvi val žalosti." To sklopance bo dovolj, da bo ustria v sebi vsak najkrujši sun o hčerini sveči. In taki so vali ljudje. A jaz ven, da sem, šepnav mi je šele sedemnajst let, okusila prvi nočaret žalosti.

M.N.

Pomlad

Pomlad
je sreča ljubezni,
ki poje v lani,
o soncu, o zvezdah
o vrhovih zelenih topolov.

Pomlad
je šen oblak
ovelega lastja
na rebu brez zvezd.
Pomlad
je tolaru nezrečenih misli.

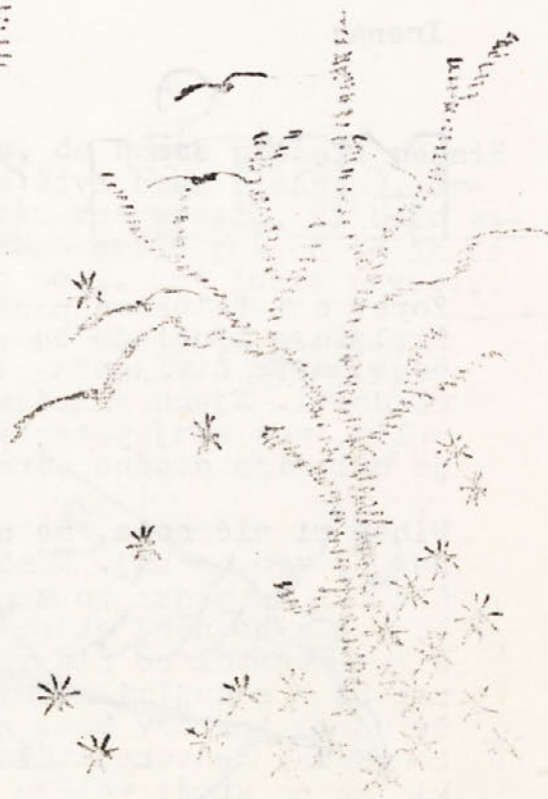
PESEM

Bilo je to v zimi
in sneg neališčno
letel je z neba.
Ob cesti polni blata,
molče je mimo mene šla.
In mislil sem zakaj?

Hitel sem daleč,
čeprav sem hotel že nazaj,
ob cesti polni blata.
In vendar mislil sem, zakaj
molče je mimo mene šla.

Zdaj vem,
nazaj se več ne da.
Bilo je to v zimi,
ko sneg neališčno
letel je z neba.

Op:

Pot brez spominov

Zaman grebeš po njej;
to je pot brez spominov.
Polga in stena je,
plakovana z drobni življenja.
Da, bili so spomini,
sladko - spojaj in grenki,
zatre rini živosti z odsevom
v kasnjajoči narji jutrišnjega dne.
Tino so se vžigali,
drug za drugim so se enakomerno
utrinjali v globino moje ljubezni.
Tam so tleli in nenadoma vplamteli v požar,
ki je grozil, da ne umiči,
da v pekoči boleščini nansono prebujene zavesti,
v pozabljenju na čas
in na vse, kar me veže na ta svet,
poln bolesti,
izraga srca mi iz prsi in kot dar moj
položi tebi ga na žrtvenik.
Ja vendar - tega nisem storil.
Čakal sem, da čas in duh moj
je hgači planen umoril
in ko se vihar njegov
polagal je nepet v srca globino,

ostal od njega je samo še kup pepela,
prgišče-bednega življenja
in z njim sem tlakoval to pot.
Morda spoznal kdaj smisel bom trpljenja,
vendar prosim te,
nikar več ne brskaj po tej poti,
ostal le tlak je;
ta pot je brez spominov.

Splihal-Jakše

PO LEVSTIKOVH stopinjah

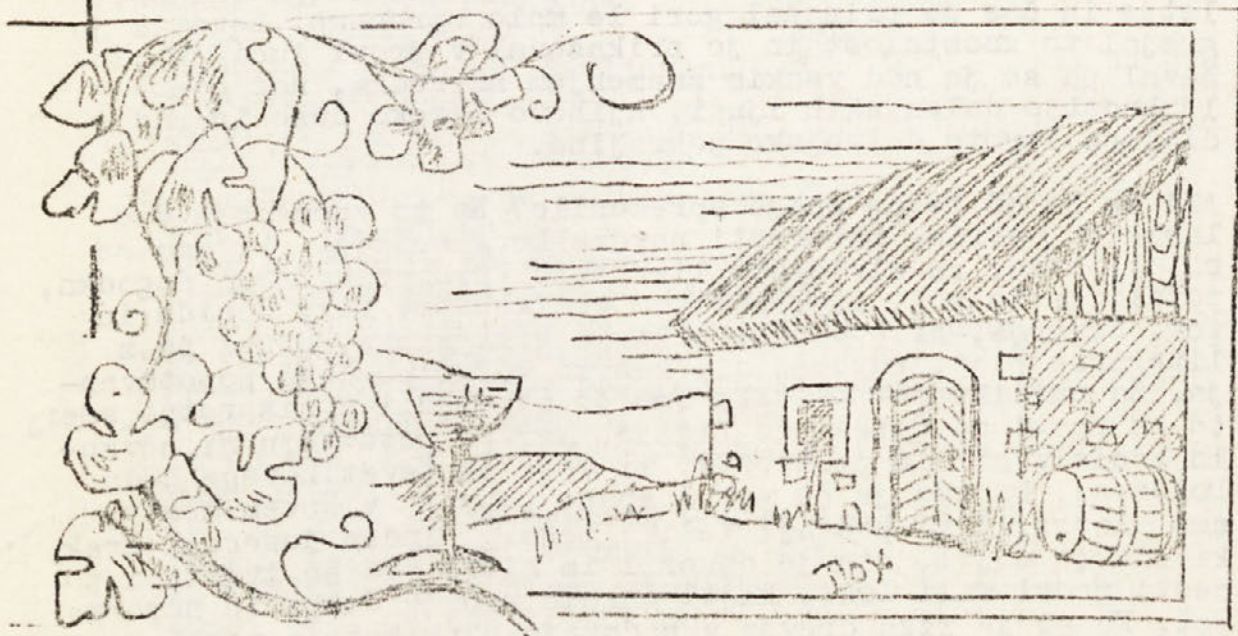
105 let je minilo, kar je Fran Levstik v Glasniku popisal svoje potovanje od Litije do Čateža. V tem eseju ni toliko opisoval pot, po kateri je s svojim prijateljem Radivojem hodil, pač pa ga je bolj zanimala pot, ki naj bi jo ubrala slovenska vezana beseda. Paklo ga je spoznanje, da se stara ljudska pesem in pripovedka vse bolj in bolj utapljata v novih germanskih oblikah in toneta v pozabo. Starih ljudskih pesnikov v njegovem času ni bilo več, ali pa so bili zelo, zelo redki in le še kaka stara babica se je tu pa tam spomnila kaknega odlomka iz lepe pripovedne narodne pesni. V tem delu je Levstik posvetil pomembno mesto tudi dolenskem knetu, njegovemu življenju in navadam. Dolenska je bila v tistem času še precej zaostala, za zakotne hrbevske vasi se ni nihče brigal, življenje v njih je teklo monotonno iz dneva v dan, iz leta v leto, iz desetletja v desetletje in čas je prinašal gori le malo sprememb. Levstik je grajal to zaostalost in jo prikazoval v pravi luči, navdajal pa se je nad vsakim znamenjem napredka, nad gostoljubnostjo dolenskih ljudi, njihovo široko dušo in nad idilično lepoto dolenske pokrajine.

Ali se je od tedaj mnogo spremenilo? Na to vprašanje vam lahko odgovorimo maturanti novomeške gimnazije, ki smo se ob obletnici za slovensko literaturo zelo posebnega dogodka, podali na to pot, pod vodstvom profesorjev tov. Robide in tov. Severja, ki sta nam, prvi s geografske, drugi pa z literarne plati razločili pomen in veličino tega popotovanja. Za razliko od Levstika smo jo mi ubrali v nasprotno smer, to se pravi od Čateža do Litije, kar pa potovanju ni odvzelo zanimivosti in pestrosti, ki veje iz Levstikovega dela. Dolenski, ki nas je še vse zaspene pobral v Novem mestu, smo zapustili na postaji Velika Loka. Hladen jesenski zrak, ki nas je objel, nas je osvežil in hitro smo se zvrstili po cesti proti Mali Loki, kajti čakala nas je dolga in naporna pot. Ko se je izza drevje v sadovnjaku prikazalo poslopje nekdanje gospodinske Šole, ki je sedaj last MŠ, smo bili že skor razgreti in se radovedno ozirali po lepi, za mnoge izmed nas neznanu pokrajini, ki je pravkar pokakala izpod tančice megle in se, vsa pisana od jesenskih barv, kopala v toplih žarkih jutranjega sonca. Pred vrati nekdanjega gundiča Mala Loka nas je pričakala radovedna družba Makedončkov, ki so po strašni katastrofi v Skopju skupaj s svojimi mate-

rami dobili gostoljuben in varen dom pri svojih prijateljih Slovenceh. Trenutno je na Mali Loki osemnajst makedonskih otrok z dvanajstimi materami. Po ogledu okolice in gradiča smo nadaljevali pot po cesti proti Čatežu. Kmalu so nas na desni strani vzpenjajoče se ceste pozdravili prvi vinogradi, na levi strani pa smo opazili gručo hiš; bila je vas Razborje. Tu so se med vojno vršile hude borbe med partizani in Nemci. Ko so se partizani morali zaradi sovražni-kove premoči umakniti, so Nemci vdri v vas, jo požgali in postrelili dvaintrideset mož. Pod težkim vtisom tega zločina smo nadaljevali pot v Čatež. Prve hiše so nas pozdravile ob pol desetih. Čatež je prijetna vasica, ki leži ob vznočju nekdanje romarske poti - Zaplaškega hriba. Ustavili smo se pred nizko, preprosto kmečko hišo, na kateri je vzdana spominska plošča, ki nam je povedala, da se je tu rodil narodni heroj Vinko Simončič. V kamen so vklesani verzi:

Zapisan s svojo srčno si krvjo,
v slovensko zgodovino, sin te hiše.
Nemara ta napis kdaj čas izbriše,
kar ti napisal si, ostalo bo.

S spoštovanjem smo zrlí v malo hišo, ki je rodila tako velikega junaka. Za to, da lahko sedaj uživamo svobodo, je daroval največ, kar je imel, svoje življenje. Počasi se je hišice skrila za ovinkom in pričeli smo se vzpenjati na razgledno točko nad Čatežem, na Zaplaški hrib, kjer je bil tudi Levstik in prav tako kot mi užival prelep razgled, ki se je odkril njegovim očem. Prijetno zaobljeni dolenski grički, na katerih so tu in tam mežikale bele zidanice,

so se vrstili daleč proti jugovzhodu vse do visoke, temne pregraje Gorjancev, ki so samevali na obzorju, proti severovzhodu pa so se nizke vpetine jele lahko dvigati v Zapravsko hribovje. Med vsemi temi krtinami, oblinami in vpetinami pa so, prekrite s prozornim ogrinjalcem meglice, počivale doline in se sramežljivo skrivale pred radovednimi pogledi. Kar neradi smo se zopet spustili po strmini na-

vzdol in se ustavili pred gostilno, kjer je gostilničar Rčstan s pristnim Dolenjcem postregel svojim gostom, Radivoju in Levstiku ter njunemu vodiču Mrtolaru. Ki je kaj rad, po stari in nič kaj kvaše vredni navadi, vtaknil nos v vsako zidnico in gostilno. Ogljedali smo si tudi kuce cerkev, župnišče in šole, ki jih je dal ogledati pri obnoviti tedanja župnik gospod Koce in si s tem pridobil velik ugled pri prebivalcih in pri Levstiku, ki mu je v Potovanja postavil krajen spomenik.

Toda pot nas je klicala naprej. Po prijetni hoji po jesenskem gozdu, preko jas in potočkov, ki so se valili po njih, smo kmalu prispeli do razvalin gradu Trnava, kjer je bil Levstik svoje dni domači učitelj, potem pa smo po nekaj minutnem pešačenju prišli v vas Moravče in si ogledali rojstno hišo Židarjeve Tove, kateri je Levstik posvetil ciklus svojih ljubozenskih pesmi, imenovan Tonine pesmi. Po kratkem postanku in okrepilu smo se pričeli vzpenjati v hrib, med vinograde in zidavnice, ki jih je v svojem delu opisoval tudi Levstik. Ustavili smo se pri Bojčevi zidavnici, ki pa je bila na veliko razočaranje nekaterih fantov, zaprta. V tej zidavnici sta Radivoj in Levstik okušala kapljico, kajti bilo je ravno na Martinovo in kmavje so bili zelo radodarni. To radodarnost je Levstik celo grajal, kajti kmotje se v jeseni utapljuje v vino, na spomlad in polati, ko jim je najbolj potrebno za presagovanje težkih del, pa pijejo vedel. Od zidavnice je pot vodila navkreber, vinograde je zamenjal gozd. Pred nami se je bočal hrib Gobjek. Ko smo zopet na vrhu hriba stopili na plano, smo prišli na ozemlje, po katerem je med NOB potekala meja med Nemčijo in Italijo. Tu je bil teren najbolj prikladen za premikanje partizanskih enot iz Dolenjske na Štajersko in obratno. Kmet Miller, ki ima domačijo na tem hribu, nam je povedal nekaj zanimivih zgodb iz življenja med vojno, potem pa smo zopet pospešili korak, kajti čas nas je priganjal. Sonce se je nagnilo že globoko proti zapadu, ko smo dosegli cesto in se po njej v velikih serpentinah spustili proti Smartnem. Med potjo smo šli mimo kmotij, kjer so prešali sadje in maslikatere. Ker nam je ponudil kosarec ali dva sladkega kruha, ko smo prispeli v Smartno, smo bili mnogi, kmotji čakača, že kar precej utrujeni od dolge poti, zato smo takoj krenili proti Litiji. Cesta, ki se nam je zdela čedalje doljša, kar ni in ni hotelo biti konec in vzdihni olajšanja so se nam izvili iz prsi, ko smo pod sabo opazili Savo, ob katera se ja na obeh straneh raztezala Litija. Ura odhoda se je bližala, zato nismo imeli več časa za ogled mesta, ampak smo jo kar po najbližji poti ubrali na postajo. Ko smo se utrujeni zlekneli na mehke sedelje v kupejih, smo v mislih zopet obnovili Levstikov potopis in ga primerjali s svojimi doživetji. "Da, mnogo se je od tedaj spremenilo. Čas je segel tudi v te vasi, ki niso več odrezane od sveta, kajti lepe ceste so speljane med hribi, v vsaki hiši igra radijski sprejemnik in pred marsikatero izmed njih čaka motor ali avto na svojega gospodarja. Nekaj pa se ni spremenilo. Ljudje so še vedno tako prijazni in gostoljubni kot takrat in pokrajina še vedno navdušuje in prevzema s svojimi čari."

Krisper:

KAKO SE JE REŽISERJU PRETNARJU POSREČILO PRENESTI SAMORASTNIKE NA FILMSKI TRAK

Film je posnet po Prežihovi noveli Samorastniki. Režiral ga je Pretnar, tega poznamo že iz filma Pet minut raja, ki je obenem njegov prvi celovečerni film, sceno si je zamislil Lipužič, scenarij je napisal Duletič, glasbo pa je skomponiral Bojan Adamič.

Najprej naj povem nekaj o Prežihovih Samorastnikih. V Meti je pisatelj upodobil simbol materinske ljubezni, v njenih pankrtih pa porajajoči se nov rod - razred, ki naj bi se kot samorastnik zgrabil z življenjem in si z lastnimi rokami priboril svoje pravice.

Pretnarjevo delo vsega tega ne izraža. Ko smo zapustili dvorano, nekateri s solznimi očmi, drugi so se celo smejali, smo imeli občutek, da je bila to ljubezenska drama Mete in Ožbeja. Celotno delo, ki naj bi bil najbolj učinkovit, ni mogel nič popraviti. Ljubezenska drama, če to že je, pa bi se z večjim učinkom končala s prizorom na pokopališču.

Seveda ni nujno, da je film zvest posnetek literarnega dela, vendar nas že sam naslov nehote vodi k primerjanju. Samo dejanje je režiser predstavil iz 18. stoletja nazaj in s Koroškega v poljuben kraj. Karnice, katere sem si v noveli predstavljala kot sila bogato kmetijo, prikaže režiser kot močen, skorajda pust grad. Prav tako tudi gospodarja še bolj obsojamo in smo proti njemu. Karničnik naj bi bil mogočen, zgaran kmet, ki je z lastnim trudom nadaljeval delo prejšnjih rodov in spravil Karnice do take moči. V filmu je to zelo dolgočasen gospod in kljub dialogu, vzetem iz novele, se zdi, da mu je le za čast svoje družine. Meta, pankrtska mati, mnogo izgubi na svoji moči. Pisatelj nam jo kaže kot preprosto žensko, ki je predvsem mati. Vse prizadete in nečloveške krivice ji daje še več samozavesti in porodi jo v njej vzvišen prezir do okolice. Režiserjeva Meta ni tako izrazita. Igračka sama je vse preveč krhko bitje za tako vlogo. Pri mučenjih ne čutimo, da tako vzvišeno trpi le zaradi svojih otrok in si jo lažje predstavljamo kot Ožbejevo ljubico. Vendar si je režiser prizadeval, da bi jo prikazal kot mater, kajti večkrat jo kamera simbolično postavi v čisto ozek okvir, kot mater božjo z otrokom. In Ožbej? Naj bi bil slabič, ki venomer niha med Meto in očetom in se vda alkoholu, ker ne najde izhoda? V filmu nimamo jasne predstave o njem. Spoznamo kar dva Ožbeja. Sprva se čisto v nasprotju s tedanjimi postavami znajde z deklo pred očetom, ko pa se vrne z vojske, je ves skrušen in popolnoma neodločen. Prehoda ni. Volbenk pri pisateljevem namenu nima kaj opraviti, tu pa se kaže kot silno častihlepen brat, ki uživa ob trpljenju Ožbejevega dekleta. Morda je Pretnar hotel z njim ustvariti ve-

Čjo dramatično napetost in povečati število Metinih nasprotnikov. Prav tako nas začudi prizor, ko vdoro vojaki v cerkev in se vodja povzpne na prižnico (nekateri so se ob njem celo nasmejali). Vse skupaj je dajalo vtis roparskega napada. Verjetno je hotel režiser tu doseči dramatski višek Ožbejevega in Metinega trpljenja, vendar se v filmu to ne posreči.

Četudi filma ne gledamo kot filmano novelo, film kljub stilni enovitosti ni popolnoma uspel. Prizori in vsa dinorika so bolj odgovarjali gledališki predstavi. Težko se je bilo vživeti vanj, ker je bilo čutili nekakšno narejenost in prisiljenost. Vendar so mi bili nekateri prizori zelo všeč, zlasti tisti, pri katerih se je režiser posluževal simbola. Simbol moči in oblasti, zasledimo kar dvakrat. Meta in Ožbej sta skrita pod lestvami, v prvem planu pa kamera pokaže težke Karničnikove škornje na lestvi. Meta poganje pred Ožbejem iz sobe, kjer je ribala. Ožbejev pogled se ustavi na mogočnem stolu na sredi. Konec Metinemu upiranju je nakazan z naslednjim prizorom: Meta sprva le mukoma pomika kolo na vodnjaku, potem pa ga kot bi ji zmanjkalo moči, spusti, da gre po svoje. Simbol Metinega trpljenja za otroke, ki pa ob pogledu na otroke zgubi na svoji moči, nam upodobiti s primerom, ko Meta vleče voz. Ugašajočo ljubezen nam ponazori pojemajoči plamen, ko Ožbej po vrnitvi iz vojske zopet obljublja Meti: "Vzela se bova, vse bo še dobro."

Ljubezenskih prizorov je bilo preveč, več bi odtehtal eden iz Metinega vsakdanjega življenja, ki pa bi se kot mater gledalcu bolj približal.

Glasba mi je v nekaterih momentih, posebno ob začetku, zelo ugajala, vendar je motiv, ki se ob Metinem pogledu na otroke ponavlja, nekoliko vsiljiv. Odlična se mi zdi glasba pred poroko, kar pripomore k prazničnemu razpoloženju.

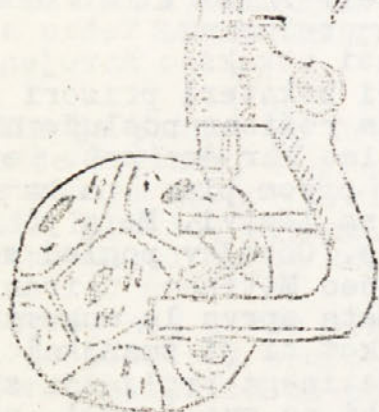
Scena je stilizirana, kar je večkrat zelo učinkovalo, vendar pa je bilo pokopališče preveč nenavadno. Napaka v montaži je, ko se Ožbej in Meta srečata v gozdu. Imam občutek, da sta zelo blizu in vendar počteno vpijeta in dolgo tečeta, da prideta skupaj. Prizor v gostilni je bil popolnoma odveč.

Kostumi so prispevali še k večji neravnosti. Bilij so v nasprotju s Metino revščino, prav tako pa je Ožbej bolj čudjal podoba študenta, kot kmeta.

Jezik je bil ponesrečena mešanica knjižnega jezika in dialekta.

Kljub temu je to eden redkih slovenskih filmov, ki ga je treba pozdraviti. Želimo si, da bi slovenski filmski ustvarjalci v bližnji bodočnosti napravili še uspešnejše korake naprej.

Vesti s prirodoslovnega krožka

Letos praznuje prirodoslovni krožek petindvajsetletnico svojega obstoja. Vsa leta je bil ta krožek, ki ga postrivevalno vodi prof. Fabjan, eden najboljših obiskovanjih na Gimnaziji. Vsa ta leta se je zbirala okoli svojega mentorja skupina dijakov, ki so del prostega časa in zanimanja posvetili spoznavanju narave.

Tudi letos je krožek že pričel z delom. Doslej smo imeli že štiri sestanke. Sestanki so enkrat tedensko. Obiskuje jih okoli trideset dijakov. Delo krožkarjev je raznovrstno: mikroskopiranje, izdelava preparatov, določevanje rastlin, zbiranje cvetlic za herbarij, izleti v naravo, ogledi redkih rastlin, ekskurzije v tovarne. Večkrat poslušamo tudi referate, ki jih pripravijo ali krožkarji sami, ali pa tov. prof. Fabjan. Ob predavanjih si ogledamo diafilme ali diapozitive. Krožek sodeluje tudi s planinskim in hortikulturnim društvom. Najzanimivejše na letošnjih sestankih je bilo predavanje tov. ing. Vradina: Ovetje na Kolondskem, spremljano s čudovitimi diapozitivi.

UREDNIKOV KOTIČEK

Z zadovoljstvom sem ugotovil, da se je po izidu prve številke Stezie zanimanje zanje precej povečalo in da je število člankov, ki so mi jih pošiljali mladi literati, kar vidno raslo. Reči moram siher, da niso vsi taki, kot bi bilo čelati, vendar se je rezultat prve številke pokazal in tako je tudi prav. Naš cilj je povečati število sodelavcev Stezie in dvigniti število člankov, zato uredništvo Stezie razpisuje nagradni natečaj za najboljše članke, ki bodo v Stezi objavljani. Ocenilo jih bo posebna komisija, nagrade pa bodo podeljene ob Prešernovem dnevu.

Današnja številka Stezie je nekoliko obsežnejša kot prva, ima pa tudi nekaj novosti. Ena izmed teh je športna rubrika, v kateri vas bo šolsko športno društvo obveščalo o vseh zanimivejših športnih srečanjih in gostovanjih, ki jih bo priredilo. Pa še nekaj: športno društvo razpisuje nagradno tekmovanje za plaketo najboljšega športnika gimnazije. Plaketa bo podeljena za dan mladosti, zanjo pa se bodo potegovali vsi športniki, ki bodo aktivno in uspešno sodelovali na športnih prireditvah. Točkovanja jih bo posebna ko-

misija in dosežene rezultate redno objavljala v športni rubriki.

Ker je druga številka debelejša od prejšnje in tiskana na boljšem papirju, smo bili prisiljeni dvigniti ceno za 10 din pri izvedu. Upamo, da boste to odločitev z razumevanjem sprejeli, saj se borimo z velikimi finančnimi težavami, katerih vzrok je tudi neselno plačevanje naročnine. Številke bodo od sedaj izhajale dvakrat mesečno v nakladi 300 izvedov.

V prvi številki je bilo nekaj tiskovnih spodrslijajev, kajti novi ciklostilni stroj še ni čisto dober, pa tudi mi se še nismo navadili nanj. Čas bo te pomanjkljivosti odpravil in upamo, da boste segali po Stezicah še z večjim veseljem in v večjem številu kot doslej.

Urednik

Smeh pri predvzjaški

Ker Marko ni pravilno odgovaril na vprašanje, je profesor predvzjaške rekel:

"Kmaloga spročita desantov so: prvič, v akcijo stopajo v so- delovanju s suhezenskimi silami, in drugič, nastopajo samostojno, brez prišepetovanja soseda," je še dodal in pogledal njegovega sošolca.

Čudno

kazmnoževanje

Delovno vzdušje pri tiskanju prve številke Stezie je bilo na višku in okoli ciklostilnega stroja, ki je bruhal potiskane liste, se je nabrala gruča radovednošev. Vstopila je snažilka in se začudila:

"O, sedaj vas je pa vedno več!"

"Seveda, saj razmnožujemo!" ji je pojasnil Boris.

LESTVICA STRELCEV

Splival IV.	4 gole
Rastard IV.	2 gola
Polenšek III. ac	1 gol
Vidmar III. ac	1 gol
Florjančič III. ac	1 gol
Šporar II. a	1 gol

PLINETO STEZIC

najboljšemu gimnazijcu
športniku!

V današnjem I. kolu so si prvih 40 točk razdelili šahisti, nogometaši in namiznoteniški igralci: V podrobnem so bile razdeljene takole:

Miko 8, Rupič 5, Mrvar in Vidmar 4, Uhan, Splival, Skube po 3, Polenšek, Kavšček, Belavič, Božič po 2 ter Šporar in Florjančič po 1.

SPORT

V današnji številki se vam Stezice predstavljajo v malce novi obleki. Ena od novosti je tudi športni del lista, ki ima namen obveščati bralce o vseh pomembnejših dogodkih in športnega in šahovskega sveta na naši šoli. Obenem pa bo ta del prinašal tudi poročila in komentarje o vseh tekmah v Novem mestu in ostalih krajih, ki se jih bodo aktivno udeleževali športniki - dijaki našega zavoda. Obenem bomo skušali uvesti tudi nekaj zanimivih rubrik - ene od teh lahko najdete že v tej številki - ki jih bodo ljubitelji športa z veseljem sprejeli, ostalim pa bodo pomagale realneje ocenjevati uspehe in neuspehe naših športnih tovarišev.

I. Mikec v reprezentanci!

Irena Mikec je v namiznoteniškem svetu nenadoma postala zvezda. Njen razvoj je bil naravnost bliskovit - slinil v zadnjem času. Tako prava pravzaprav niti ni bilo veliko presenečenje, ko je šla v eter novica: državna reprezentanca na mednarodnem prvenstvu bosta sestavljali Cirila Pirč in Irena Mikec. Irišnanje 18-letni Slovenščanka je bilo veliko. Obični majice s državnim grbom je poseben dogodek v karieri vsakega športnika. Svečen dogodek in vesel obznanje, ki pa prinaša tudi precejšnje odgovornost. S takim občutki je tudi Mikčeva stopila za zeleno mizo v dvorani ljubljanskega Gospodarskega razstavišča, ki je bil vse dni obiskane do zadnjega kotička. Debet je minil uspešno. Tradicionalno neugodne nasprotnice Bolgare so bile odpravljene gladko s 3 : 1. K zmagi je pripomogla tudi Mikčeva, ki je premagala Khristovo z 2 : 0 (21 : 19, 21 : 19), skupaj s Pirčevco pa sta zmagali tudi v paru. ZR Nemčija je bila v naslednjem kolu pretežek nasprotnik za naši reprezentantki, ki pa kljub temu poraza nista razočarali pristašev namiznega tenisa. To velja zlasti za Mikčevco, ki je prvič igrala v državni reprezentanci in z dobro igro popolnoma opravičila zaupanje zveznega kapetana.

PORAZ MARIBORČANOV!

Kdo bi si mislil, da bomo doživeli tako presenečenje! Mariborčani, nesporni favoriti, so morali v dvoboju z novomeškimi gimnazijci použiti grenko pilulo. Dijaki mariborske II. gimnazije imajo eno najmočnejših moštev v Sloveniji. To potrjuje tudi dejstvo, da imajo v svojih vrstah štiri drugokategorijske in več tretjekategorijskih. Novomeški dijaki pa so se brez strahu spustili v boj z njimi in rezultat vsega tega je nepričakovana, a zaslužena zmaga.

Na prvi deski je Mrvar brez boja dobil partijo proti Klemenčiču - 1 : 0. Na drugi deski je Gazvoda v najdaljši igri dneva remiziral z A. Šostarjem, toda šele potem, ko je bilo jasno, da so Novomeščani zmagovalci. Gazvoda je imel ves čas pobudo trdno v svojih rokah in je v trenutku, ko sta se z nasprotnikom sporazumela za remi, imel tudi pozicijsko prednost - $1 \frac{1}{2} : 1 \frac{1}{2}$. Mihevc proti Picku ni poznal šale. Ena sama slabša poteza novomeškega tretjekategorijskega gornika je obenem pomenila tudi njegov poraz - $1 \frac{1}{2} : 1 \frac{1}{2}$. Na peti deski se je odločilo minuto pred dvanajsto. Skuh je bil objektivno izgubljen, toda Marušič je nepričakovano spregledal kraljico, kar je Skube brez pomišljanja pretvoril v zmago - $2 \frac{1}{2} : 1 \frac{1}{2}$. Podobna situacija je bila tudi na šesti deski. Berger je bil izgubljen, nasprotnik je spregledal enopotezni mat in Berger se je rešil v remi - $3 : 2$. Na sedmi deski je potekala ena najbolj zanimivih partij. Uhan se je boril proti četrtozasluženi z letošnjega ženskega prvenstva Slovenije Brigiti Serianz. Ta je imela ves čas rahlo pobudo. V nekem trenutku bi morala žrtvovati figuro in zmaga bi bila le še vprašanje časa. Tega pa ni storila in Uhan je prešel v protinapad, nato pa nenadoma ponudil remi, kar je Serianzeva sprejela brez obotavljanja - $3 \frac{1}{2} : 2 \frac{1}{2}$. Erpič je na osmi deski hitro povedel partijo v dobljeno končnico, podobno kot je bil Šporer, zmagovalac na brzoturnirju z Matanovičem, izgubljen s Šostarjem na četrti deski. Zmagi v obeh partijah sta bili le stvar taktike - $4 \frac{1}{2} : 3 \frac{1}{2}$. Na deveti in deseti deski sta dvoboja potekala v senci ostalih partij, zato pa sta v veliko veselje domačinov prinesli kar točko in pol. Predovič je remiziral, Božič pa je zmagal - 6 : 4.

Po dvoboju je kapetan zmagovite ekipe Franc Gazvoda povedal naslednje: "Zmaga z ekipo iz Maribora je prava senzacija. Nasprotniki so bili po kategorijah precej boljši, v dvoboju z novomeškimi gimnazijci pa so bili zato tem bolj nepričakovano poraženi. Posebno zanimivo je tudi to, da je bila zmaga izvojevana kljub temu, da nekateri igralci še danes niso trenirali, in da Mariborčani igrajo v mnogo boljših pogojih (šahovski dom, trenerji) kot domačini."

PRVENSTVO GIMNAZIJE V ŠAHU

Tudi letos je šahovska sekcija pri ŠŠD organizirala že tradicionalno prvenstvo gimnazije. Žal je udeležba precej slaba. Od rutiniranih šahovskih borcev se turnirja udeležujeta le četrtošolca Mrvar Lado in Franc Gazveda. Ta dva brez težav premagujeta vse svoje nasprotnike; tako ima Mrvar po petih kolih 5 točk, Gazveda pa od štirih partij 4 točke. Odločilno bo njuno medsebojno srečanje v šestem kolu, kjer bo Mrvar v prednosti. Imel bo bele figure. Od ostalih je po pričakovanju najboljši Šporar, ki je nedvomno talentiran igralec; manjka pa mu izkušenj. Zelo zanimiva je tudi borba za mesta v sredini in na dnu tabele. Za sedaj se nepričakovano najbolje držita Zagorc in Božič, razočarani pa je udeleženec lanskega pionirskega prvenstva Jugoslavije Stokanović.

Turnirja se udeležuje le 11 šahistov. Manjka predvsem tretješolcev, medtem ko igra na turnirju več mlajših, obetajočih šahistov.

NOGOMET

VISOKA ZMAGA

Že v prvi tekmi smo bili priče rekordne zmage. Četrtošolci so premagali ekipo 2. bc kar s 6 : 0 (5 : 0).

Film tekme je potekal takole:

1 : 0 Že v začetku tekme so četrtošolci krenili v napad, Mrvar je centriral visoko žogo pred gol, kjer jo je Bastardi prestregel z glavo in jo usmeril mimo presenečenega vstatarja v gol.

2 : 0 Potem, ko je sodnik razveljavil Splihalov gol zaradi preostrega starta, smo bili priča najlepšega gola tekme. Medić je iz svojega svetišča poslal žogo na krilo do Mrvarja, ki jo je z glavo usmeril v sredo, kjer jo je pričakoval Splihal in neubranljivo potresel mrežo.

3 : 0 Po pravem obleganju gola drugošolcev se je najbolje znašel Splihal in potisnil žogo mimo mnogih nog v gol.

4 : 0 Igra se je umirila in obe strani sta imeli nekaj lepih priložnosti za doseg gola. Drugošolci so dvakrat zgre-

šili stodontotni šansi, na drugi strani pa je Splihal dva-
krat zapovestje zašel vratnico, a tretjič je končno izko-
ristil nesporazum nasprotnikove obrambe in dosegel hot -
trick.

5 : 0 Mrvar je spet enkrat prisebno pedal žoge pred gol in
Bastardijsu ni bilo težko postaviti rake na ...

6 : 0 V drugem polčasu je padel en sam gol. Med od žog je
preskočilo vse igralce, prišla do popolnoma prostega Spli-
hala, ki je tako brez težav ukanil vratarja.

Kako so igrali? Iri zasgovalcih se bili vsi dobri: Medie-
je rešil nekaj situacij, ki jih ni razčistila obramba Ga-
zvoda, Pinner, Barger. Mrvar je odlično povezoval igro,
Bastardi in Splihal pa sta na krilih polnila nasprotnikov
gol. Iri poraženih se ni nihče posebej očlikoval.

BORBENO in ZANIMIVO:

Tretješolci so kovanj premagali ekipo 2. a razreda s 3 : 1
(0 : 0). Rezultat bi verjetno ostal neodločen, če ne bi
Vidvar slučajno potresel mreže v sredi drugega polčasa. To
pa je bila pobuda za hitre akcije obeh moštev. Iz teh na-
padov sta se ročila še dva gola za 3. ac, ki sta jih dose-
gla Florjančič in Polenšek ter častni gol za drugošolce,
ki ga je zabil Šporar.

Ta tekma je bila mnogo zanimivejša od prve, saj sta bila
nasprotnika precej bolj insacičena. Berger in Polenšek na
eni strani in Beinvič na drugi so bili najboljši posame-
zniki na terenu, vendar pa tudi ostali niso čisti zaosta-
jali za njimi. Igra je bila zato živahna, borbena in zani-
miva, plod vsega tega pa so štiri goli, od katerih je bil
zanimiv tuj Polenškov, ko je prevaral vratarja in cel klob-
čič igralcev pred golom z levo parabolo pod samo prečko.
Tretješolci so se v tej tekmi pokazali kot favoriti za
prvo mesto, medtem ko so drugošolci popolnoma jasno dali
vedeti, da ne menajo vsako moštvo, ki jih bi hotelo prema-
gati, dati od seba vse. Končno je bila to tekma, ki bo po
svoji zanimivosti in svojem tempu vsakar mal lepšini v
prvenstvu gimnazije.

